

מסורת הש"ס

א) [קדושין כג, טז:] ע"י ירוש' פסחים ספיה: יומא פ"ג ה"ב, סוטה פ"ו ה"ו, י"ז ע"י בליקוטיו בע"כ (ד' [לקמן קה], ירוש' פסחים פ"ו ה"ט ע"יי"ש, ט' שם כא כא, ו) גרעין - שפוטיו ב' כד, מנחה - ש' שם י"ט, שמואל - ש"א ז ט, ו) פ"י ז"ק ועי' גרמב"ן בחומש פרשת שמעי וקרא י (ו, י) שם ט ז, ט) פסחים ע"ו, ו) לקמן צט, ו) דף כב, ט, ווע"ע מ"ו יומא כה, ד"ה און, ט) קדושין לב, ו) סוטה מא, ט) דברים רצ, ט) ועי"ע מ"ו ימות קה, ד"ה עין עומד ומ' שבעות, ד"ה מנהיג, ט) עי' ז"ק מה שהביא בשם ש"ת' אהונת שמואל, ו) ועי' היסטור' יומא כה, ד"ה און וכו' קוטא מ' ד"ה והלאה, ועיין ש"י מדרשו קה: ד"ה גמירי כו' הלכה למשה מסיני:

הגהות הב"ח

א) גמ' ומה יושב: (ב) דרש"י ד"ה ד"ג מה וכו' מנא ענה, ד"ב סוף תמנאס ועי"ב: (ג) ד"ה קסבר וכו' וכן היום הקריבו:

גליון הש"ס

[רש"י ד"ה ח"ו מה להצ"י וכו' וקרא גמי מוכרי גרעין וסוטה ושמואל שחריבו בבבאי ע"י מנמות דף ו ע"ב תמוס' ד"ה וכו' חמא מנמה וכו':]

מוסף רש"י

מה ליושב שכן פסול לעדות. דמתי כ' יקום עד תמס' בלש' וסמך ליה ועמדו (ושבועות ל' דמן) המקדש לא יצא ולא יחלל. ודרשנין לא תמא אצ"י ואמו שאני' דרין אלמא מקדושה כלל להית עומד ומקריב, כי לא חילל עומדה בך, ומנהי לפניה לא סכן הדיוט שלא ילא חילל (והה"ר): מי שביב' הא אחר שלא יצא חילל, מי חכב כבודו מקדושה כלל להית מחלל דמנאין גדול דמתי כ' און אית מתלא הו' דקא' אמי (והה"ר): פ"ג מפני טומאה נשרפה, שגנע זה טומאה בתחלה עד שעיר ראש חדש שקרבה בו ביום שאוקס המשכן בללש' חדש שנין, והוא היה מעמי' לנחלים, וטעם שעירש' קרבו בו ביום, שעיר משאן ועשיר ראש חדש ושעיר שגא' לשעיר, דמכסיין קמו שעיר עוים לתחלה, ושל ראש חדש נשרפה כדלמתיין לקמן (דקטון א:).

סמל מדינת ישראל

שינויי נוסחאות

א) ג"א היכן מוזהר איילנא מוזהרו (וה"ר ובה"ר ברושי' וחו"מ): ב) דא חי, דמא' לל"ל (ש"ס): ג) דדרשתא ליה להאי בני ישראל לל"ל והלאה ממקום קלום ובכור דאזי בשאר קדשים (ש"ס): ד) הותרו (ש"ס): ה) ב"ש"מ, טוקף שהיו דורס: ו) מיבא הכא ממקם (ש"ס): ז) הנהג' (ג"מ): ח) בלומי' מצוירי (ש"ס): ט) מצוירי בירושב. וכן ללגן ממקום בשם דו גרס' בור (בבבאי): י) דא דר' מירבא לל"ל (ש"ס): יא) ופסולת (ש"ס): יב) איילן שחיבונו (ש"ס): יג) לל"ל ראבו (ג"מ): יד) לאכורו בקדשים קלים ובכור דאזי בשאר קדשים שאינם נאכלים אלא בעבודה הא אסור לישב עמאל, א"נ אפילו בקדשי קדשים אחריו וצריך קרבן שאזי דכותב למשהו נתחיו לך ודרשנין לקמן בדרך שהירשיו אובלים אותה לל"ל (ש"ס): טז) ומהו דלמא טעמא טעמא שמקיים הגירסא: יז) בכורו מפני המקום לל"ל (ש"ס): כא) מתיבתא ובדריבד' עד מיבא הגה"ה, מוקף בש"מ בתל"ז לבנה: (בב)

בנין הקריבו באניעות שהיו אוננים ופסלוה' ולכן נשרפה, ואמר ליה אהרן וכו' הם הקריבו שכן הדיוטים ומתהללן בעבודה כשהן אוננים, ואי הקרבתו שאני כהן גדול ויותר לפתע באניעות, ולכן קאמר הן היום הקריבו תלמוד היום (שהן) [שהוא] שמעיו למילוטא והעדרה והיכרה י' כמו ששמרת י' קרב אל המזבח, והאמת מתי' אניעות נשרפה שלא היו לה אולעם דקסבר אניעות לילה דלורייתא היא: פ"גיו שובאח גשרא. וקשה דמשמע דלם לא היתה טומאה היתה נאכלת, והלא סו' היו אוננים ואין אסור בקדשים, וי"ל דהיו יטעם לאכול בלילה וקסבר דלעית' לילה אית אלף מדריבין, ומיחו קשק' האין לו יטעם לל' ובכש"ל טומאה נשרפה, הא משמע מקרא פסיוס דמפני' אניעות נשרפה דמכתיב ותקדשתה אותו כאלה. וי"ל דטומאה] אירעה להם בערב והיו דקאמר אהרן היום לא היו יטעם לאכול בשביל האניעות, אבל בלילה היה פשוט לו נאמשה שלא היו יטעם לאכול בשביל הטומאה והוא שחלל' להם לא אכלו ביום באניעות כמו שגבלו' את המנחה, ואהרן אמר לו ואכלתי טמאה היום תלמוד אם אחריו בקדש' שש' יאחריו בקדשי' דורות. וא"ת דהיי' נמי מפני טומאה נשרפה מ"מ אין אנו יטעם נאמקח את הפסוק (דמשמע קו) [דקאן] הקריבו דמשמע הא' אי קריבו אינהו שפיר אשתמוק, וי"ל דל"ל הן הקריבו אית תמיא אלהן אן [כמו] והיו בנינוטא, תלמוד אין עדיין היה יום (בזרק) [בזרקת] דמה והיו אסורים לאכול בקדשים עד הערב ויתוך כך אירעה טומאה. ועוד י' משפטים [ובן הקריבו בתמיא] תלמוד אי הקרבת, [ונל] משום דלם הקריבו אותו בניו שהיה פסול, אלה אלה אומר לו האמת ותקדשתה אותו כאלה שניו אוננים וגם אי היינו און כמו ין ולכן לא אכלנוה' ובמקום שיש בו גרס' אכל אי מפני אניעות נשרפה אין אנו יטעם לישב [איסין דקאמין] כך כדי קאמר מפני אניעות נשרפה ר"ל ולא היה בו דבר אחר רק מפני אניעות ובשביל כך הניחו לאכול אפילו בלילה. וא"ו וחדר דקאמין מפני אניעות נשרפה היקף מפרש [לבן הקריבין], וי"ל דדרש' ליה הכי וכו' הם הקריבו בתמיא, ומתשובה של אהרן וכו' [בז' (חוס' בגמון אחא): תור"ה] מה ליושב ב'י. משמע מהכא ידושב פסול לעדות וא"כ דריך ס' דכי הכי דלון ס' ה"י און עינבא בעמדת' הכהים כיון דתמיויהו מחד קר'ה נפקא, לכן ל"ל פרידן הכי מה ליושב שכן פסול לעדות למתלה (הה"ר): ד"ה בירושב. ובכפ"י דרדיוש' עומד פקרא וכו' אבסבאכא הוא. אבל מכל מקום קאס דלמא למיפרך מה ליושב ח"מ שכן פסול לנתחלה האילו והוא פריך מתלחלה דכ"י לעיל (והה"ר):

זר שאינו אוכל. בקדשי קדשים: **שכן עשה זו קרב מקריב**. המוס פוסל בקרבן כדרך שפוסל בכהן: **עמא יוכיח**. שלא עשה זו קרב במקריב שאין בזהמא מקבלת טומאה מחיים כשם שהכהן טמא מחיים וכתיב וינורו ולא יחללו אלמא טמא שעבד חילל: **שמוהרין**. שלא

לעבד טמא מויתרו בעל מוס^[א] מולא

יגש: היכא מוזהר. זר: **אי נימא מויתרו**. דרשת^[א] ליה להאי קרא בני ישראל להזהיר זרים כדאמר לעיל: **חילול בגופיה כפיצ**. וק"ו למה לך: **ה"ג מה נלמד כו' שכן לא הותרה ה' צנמה**. צנמת יחיד (צנמה) צשעת היתר הצמות דתנן בפ' בתרא (לקמן ק"ג). הזמן והגומר והטמא שוין בזה וצוה וצבדייתתא תניא^[א] (ב) עלה דברים ששוותה צמה קטנה לצמה גדולה דס מתיר ומפגל ומומין תאמר צור שכשר צנמה דתנן התם אלו דברים שצין צמה גדולה לצמה קטנה וקמתי התם כיהון וצגדי שרת^א וקרא^י נמי מוכחי נגדעון ומנוח ושמואל שהקריבו צנמה^[א]: **אונן**. ילפינן לקמן מקראי אס' עבד **חילל: שכן אסור כמעשר**. דכתיב לא אכלתי צאוני (דברים טו): און מוזהר שלא יעבד דכתיב צכחן גדול ומן המקדש לא יצא ולא יחלל הא אחר שלא יצא חילל: **ולמא שרי צנמה**. דגבי און כתיב ומן המקדש: **יושב אס' עבד חילל**. לקמן ילפינן לה בפירקין (דף כג:): **שכן פסול לעדות**. דלמתי' צנמ' שבעות (דף ז, ו) ועמדו שני האנשים בעדים הכתוב מדבר: **ומשני מיושב תלמיד חכם**. הכא^[א] מיייתי לה דכשר לעדות כדלמתי' התם (שם) צבית דין חולקסין לו כבוד ומושיצים אותו: [שם יושב]. מצינו^[א] שח' יושב צעלמא שפסול לעדות משום סס יושב תאמר צס זר שאינו נפסל לעדות משום סס זמות: **סס יושב לא פריך**. הואיל וההוא יושב ת"ח דמיייתי מיניה לק"ו כשר לעדות: **ומחד מסנן**. און או טמא לא צעל מוס: **יושב דאזי צנמה מנא** לן. דלא נפקד שכן לא הותרו צנמה דהא מדשנביה רב משרשיא לקל וחומר

לעלי דאוןן וטמא ובעל מוס ונקט יושב משום הני^[א] פירכי שצדיק דלא משכחת היתר צנמה צהדיא לחד מינייהו הכא מנליה: **לעמוד לפני ה'**. במקדש הוא דבעי' עמידה: און מנלן. דפסול דקדמתי ממתי': **ומן המקדש וגו'**. לעיל מיניה כתיב לאציו ולאמלו לא יעמא וצכחן גדול משמע' וסמך ליה ומן המקדש וגו' כלומר אף ביום שמתו אציו ואמו אין דריך ללאת מן המקדש חלה עומד ומקריב ולא יחלל שאין הקדשים מתחללן בכך הא הדיוט שלא יצא ועבד חילל: הן היום הקריבו וגו'. מתשובתו של אהרן אתה לומד מה אמר לו משה מדוע לא אכלתם כו' שמא צניך הקריבוה צאניעות^א שהיו אוננים על דגד ואציהוא ופסלתיה^א ולכן נשרפה אמר לו אהרן וכו' הן הקריבו והלא הדיוטות הן ופסולין לעבודה אני הקרצתי שאמרתי לי^א ועשה את קרבן העם וגו' ואני חן גדול ומקריב אוןן מכלל דאי איניהו אקריבו דשפיר אשתמוק ולא היה משה אומר להם מדוע לא אכלתם: **מי כפיצי לא אחר נו'**. דלמא אחר נמי חן חילל וצבדיה אינטערי' ליה למישרייה דלא מימא מתוך חישובו^[א] וקדושתו יתירא הוא פסול אוןן: **קסבר מפני טומאה**. שגנע צה נשרפה ולא הוכר שם אניעות לענין הקרצה והן^[א] הקריבו ה"ק הן היום הלא עדיין יוס הוא והיינו^[א] אסורין בקדשים^[א] לאכול עד הערב ומתוך ד^[א] כך אירע צה טומאה צאונם. ואיכא תנאי דפליגי לקמן (דף קא). צהא חד אמר מפני טומאה נשרפה וחד אמר מפני אניעות נשרפה שלא היו יכולין לאוכלה אפילו לערב דקסבר אניעות לילה נמי אסור ואפילו נקצר המת ולפי שכל היו לה אוכלין נשרפה וכדו' יומא בן צירוקה דלמר בפסחים (דף פב). גבי נעמלאו בעלים של פסח אף זה ישרף מיד שאין לו אוכלין ואין טעון עבור צורה:

קסבר מפני טומאה נשרפה. הוה מצי למימר כדכסמוך למנא דצי רצי ישמעאל דקסבר מפני אניעות נשרפה והן הקריבו אתי לאוהרה

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

זו.

זר שאינו אוכל ב'. ואין לומר דטמא בקרבן צבור^א וכהן גדול און^א יוכיח שאין אוכלין ועובדים דמה להנך שכן אינן מוזהרים תאמר צור דמוזהר: **מה לטמא שכן בממא**. לא מצי למיפרך שכן עשה זו קריצים כמקריצים [כדפי' צקוטערס]:

אף אני אביא זר שמוזהר ב'.

לך דריך לטעמא דלאוהרה משום דלא תימא טמא בקרבן צבור וכהן גדול אוןן יוכיח דכפרישית ומתאי טעמא נמי דריך לקמן^א בערל הלכתא גמירי לה דלא^[א] אתי בק"ו: **היבן מוזהר**. תימא נימא מוהקריבו צני אהרן דדרש' (לקמן דף גז). מקצלה ואילך מלות כהונה מיהו עדיפא משני לאו גמור מוכל^[א] זר אל יקרב: **הג"ה דמא שרי בבמה**. והאי דלא חשיב אוןן לקמן צסוק מכילמין (דף ק"ג). צדברים שצין צמה גדולה לצמה קטנה כדחשיב צניו וצגדי שרת דילמא תנא ושירי דשייר נמי יושב: **ומה יושב שאוב**.^א

כגון צמורס מקדשים^[א] וזכור: **מה ליושב שכן פסול דעיות**. דריך ליזהר שלא לדון ע"פ עדות דמיושב וצגט אשה דריך ליזהר יומר ושמא דיעבד אין לחוש דלמר צירושלמי פ' ד' ימיות (ה"ח) גבי צנמ' את הסס והדיינין עומדין על רגליהס מיכן לדיינין שקבלו עדות מעומד שדנין על פי עדותן ומשמע התם דמי היכי דאין עוכבא צישיבת הדיינין אע"פ שיש להם לישב מן המורה ה"י אין עוכבא צעמידת העדים אע"פ שיש להם לעמוד מן המורה. הקשה ר"ה אפרים כהן גזלן יהא פסול לעברה קל וחומר מצעל מוס שכשר לעדות ואס' עבד חילל ולייתי מצעל מוס ומחד מהנך ולאו קושיא היא דכיון דגזון אינו מוזהר לא אתי מינייהו דכפרישית לעיל:

מיושב תלמיד חכם. ח"כ הא דלמתי' (שבעות דף ז): תלמיד חכם לא ליזל אסהדיה לקמיה דזוטר מיניה לאו משום דלריך לעמוד אלא משום זילותא דהא אי איל

לאסהדי (מנפשיה)^[א] מעיד מיושב ומו דלמריין בפרק שבעות העדות (שם) הני מיני לממונא אבל לאסירוא ילך להעיד אין חכמה ואין תבונה לגדד ה' ומימיה כסנהדיין (יט). דלמרו לו לינאי עמוד על רגליך ויעידו וזה מלך עדיף מתלמיד חכם דמלך אין יכול למחול על כבודו ותלמיד חכם יכול למחול וי"ל דלא דמי דטעמא דמחיל תלמיד חכם משום דמורה דדייה היא אבל מלך כתיב ששהא אימתי' עליך דא זה שלו אלא של אחרים ואין יכול למחול^א זה ולגבי מלות יכול למחול^א דלס מוחל על כבודו^[א] צשציל כך לא יניח שלא תהא אימתו עליך ועוד יש לומר דעובדא דינאי דיני נפשות הוה וצדיקי נפשות אפילו תלמיד חכם עומד ואס' תאמר היכי גמר מיושב תלמיד חכם מה ליושב תלמיד חכם שכן פסול לחליצה דחליצה צעי מעומד כדלמר שילהי מלות חליצה (יבמות קו). צתי עמודי וטעמא משום דלמתי' ועמד ואמר ומייה^[א] טעמא עד כרחין דחליצה מעומד לא משום ועמד ואמר דמי כתיב ויעמד ויאמר כדרייק פ' בתרא דמועד קטן (דף כא). גבי קריעה אלמא טעמא משום דהוי כמו דין ויכול תלמיד חכם לישב וצדיעבד^[א] אס חללה מיושב כשרה תדע דהא תניא חללה בין עומד בין יושב בין מוטה כשרה ואי מקרא דעומד ואמר צעינן מעומד אס כן לייחוי עבובא מקרא דככה אלא מטעם דין הוי דכפרישית ובכפרי^א דדריש עומד מקרא דעומד ואמר אסמכתא הוא^א ה' הגה"ה ואס' תאמר מה ליושב שכן אסור בעזרה כדלמא (ויומא דף כה). אין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד ושמא דאנו מן המורה מדע דאי דלורייתא אלא דריך קרא לקמן (דף כג): ליושב למלוה תיפוק ליה דאפילו בלאו עבודה אין ישיבה ומיהו^א אינטערי' קרא לעובד צהשחחואה^א:

טומאה, ור"ל הן היום הלא יוס הוא ואניעות יוס אסור בקדשים ולכן לא אכלנוה' ביום ובתוך כך צה טומאה ולכן נשרפה. אבל נמי' מפני אניעות נשרפה מיירי קרא לענין הקרבת אניעות, והן היום בתמיא וכו' הן הקריבו, ומתשובתו של אהרן אתה לחד מה אמר לו משה מדוע לא אכלתם וגו' שמא יטעם לל' ובכש"ל טומאה נשרפה, הא משמע מקרא פסיוס דמפני' אניעות נשרפה דמכתיב ותקדשתה אותו כאלה. וי"ל דטומאה] אירעה להם בערב והיו דקאמר אהרן היום לא היו יטעם לאכול בשביל האניעות, אבל בלילה היה פשוט לו נאמשה שלא היו יטעם לאכול בשביל הטומאה והוא שחלל' להם לא אכלו ביום באניעות כמו שגבלו' את המנחה, ואהרן אמר לו ואכלתי טמאה היום תלמוד אם אחריו בקדש' שש' יאחריו בקדשי' דורות. וא"ת דהיינו נמי מפני טומאה נשרפה מ"מ אין אנו יטעם נאמקח את הפסוק (דמשמע קו) [דקאן] הקריבו דמשמע הא' אי קריבו אינהו שפיר אשתמוק, וי"ל דל"ל הן הקריבו אית תמיא אלהן אן [כמו] והיו בנינוטא, תלמוד אין עדיין היה יום (בזרק) [בזרקת] דמה והיו אסורים לאכול בקדשים עד הערב ויתוך כך אירעה טומאה. ועוד י' משפטים [ובן הקריבו בתמיא] תלמוד אי הקרבת, [ונל] משום דלם הקריבו אותו בניו שהיה פסול, אלה אלה אומר לו האמת ותקדשתה אותו כאלה שניו אוננים וגם אי היינו און כמו ין ולכן לא אכלנוה' ובמקום שיש בו גרס' אכל אי מפני אניעות נשרפה אין אנו יטעם לישב [איסין דקאמין] כך כדי קאמר מפני אניעות נשרפה ר"ל ולא היה בו דבר אחר רק מפני אניעות ובשביל כך הניחו לאכול אפילו בלילה. וא"ו וחדר דקאמין מפני אניעות נשרפה היקף מפרש [לבן הקריבין], וי"ל דדרש' ליה הכי וכו' הם הקריבו בתמיא, ומתשובה של אהרן וכו' [בז' (חוס' בגמון אחא): תור"ה] מה ליושב ב'י. משמע מהכא ידושב פסול לעדות וא"כ דריך ס' דכי הכי דלון ס' ה"י און עינבא בעמדת' הכהים כיון דתמיויהו מחד קר'ה נפקא, לכן ל"ל פרידן הכי מה ליושב שכן פסול לעדות למתלה (הה"ר): ד"ה בירושב. ובכפ"י דרדיוש' עומד פקרא וכו' אבסבאכא הוא. אבל מכל מקום קאס דלמא למיפרך מה ליושב ח"מ שכן פסול לנתחלה האילו והוא פריך מתלחלה דכ"י לעיל (והה"ר):

עין משפט ונר מצוה

א מיי' פ"ט מהלכות ביאת מקדש הלכה ה:

תורה אור השלם

- וגלוח עליון ושמרו את משמרתו אהל מועד לכל עבדתו האהל וזר לא יקרב אליו: במדבר יח, ד וזוהר: הוצא הקבדיל וזוהר את שבט הלוי לשאת את ארון ברית זוהר לעמוד לפני זוהר לשלרות ולברך בשמו עד היום דברים י', ח וזוהר: וכן המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש אלקויו כי בוך שמון משחת אלקויו עליו אני ויקרא כא, יב וזוהר: אהרן אל משה דן היום הקריבו את חטאתם ואת עולתם לפני זוהר ותקריבנה אותו כאלה ואבדלתי חטאת היום הויטב בעיני זוהר:

יקרא, י' יט

שיטה מקובצת

ובאין ליישא ב'י ב'י. דכתיב ומן המקדש לא יצא ולא יחלל ודייקינן הא אחר שלא יצא חילל, ודוקא מקדשם מקדשם קרא אבל צנמה לא, וא"ת והיכי ס"ד הכי דלזון אסור צנמה וסא מן המקדש כתיב בקרא, וי"ל דל"ל משום דכונא דכתיב גדול קטיוה דלא יצא אפילו מן המקדש אבל לעולם ה"ם צנמה. וא"ת וסא מנלל מני לית לקמן וק' (ק'). גבי חילול צנמה גדולה לקטטה אלמא אסור צנמה, וי"ל דתנא ושירי, וכו"ת מלי שירי דהאי שירי, שירי יושב (והה"ר): אוןן בנלי. כסנהדיין דף פ"ד ע"ב: מ' ב'ביב' אחר אחר שלא יצא חילל. וא"ת מלי קאמר, אס' איתא דלמר נמי לא חילל הוי ליה למצנח בני גדיוט ולא בני סכן גדול, וי"ל דלי' מצינו בני גדיוט וכו' איתא דהא סה"י אס' עבד חילל דמתוך משיות הוא נפסל בקל ומחלל ה'היה: ק' פ'י הקוטערס: קסבר טפני שובאח. שגנע צה נשרפה, ולא הוכרש צה אניעות לענין שריפה. וכו"ת והלא אמת היה שציו אונן (ו"ל) וא"כ אפילו בלא טומאה היה נשרפת. וי"לן דלשני' שציו אונן אלא מכל מקום בשביל זה לא היה נשרפה, דקסבר כמ"ד אניעות לילה לא דלורייתא בלך נמי דלי' היו יטעם לאוכלה כן היום בשביל אניעות מ"מ בלילה היו יטעם לאוכלה דהוא נאכל ליום ולילה, ואי ממתת הקרבה שהיה באניעות מוס הכי לא מיפסלא, ומפני מה שרפה מפני שאירעה צה טומאה בתוך כך בלגתו אלא היו יטעם לאוכלה גם בלילה, וכן הא דקאמר אהרן ותקדשתה אותו כאלה שם אי (היטעם) וא"ת אוןן יטעב צעני' אי אס' היינו אולעם אותה ביום שציו לאוננים לא אהיהם וגם אין אוןן, בלכך לא אכלתה דלזון אסור בקדשים כל היום, ופתחנא נמי לא היה יטעל לאוכלה דלמחלל לא נתקבץ עד שצנח למחר, ובלילה היו יטעם לאכול אי לאו מפני טומאה שאירעה, והשתא ר"ל הן היום בנינוטא, והא דקאמין הן היום אית מוס הן הקריבו וסא למר וכו' הם הקריבין, אלא הן כמו היה הו"ק הן הקריבו היום אותם שהיו לו יקריב ביום תלמוד והלא היה אסורים לאכול בקדשים עד הערב מתחת אניעות אסור בקדשים ולא מתחת שריפה, ומה ששרפה מפני הטומאה שאירעה, וא"ת אס' הן להם דחוק למרן מפני הטומאה נשרפה [שלא] שוכר בפסוק, למא לעולם מפני אניעות נשרפה וקסבר אניעות לילה דלורייתא, והן הקריבו בנינוטא כמו וכה הקריבו כדפי', ולא חיווק מכלל דלניהו הקריבו וכו', וי"ל דל"ס [מתאן] היום דקאמר, דע"כ ר"ל היום ממש לאפוקי לילה או למר היום שהיה יום שמני' למילואי ועבודת היום בבין גדול, דהא משום אפילא אניעות לא קאמר, דלסור בין יום ובין בלילה, ויחד לא נפקא^[א] בן מדכתיב חבר הכי ואכלתי טמאה היום דלעית' לילה לא דלורייתא, וכן נשרפה אלא מפני שאירעה צה